

MINA FINCH

UNOFFICIAL

K-POP-AKATEMIA

**VARJOJEN
NÄYTTÄMÖ**

SUOMENTANUT VIIVI ÄNGESLEVÄ

KARISTO

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos: *K-Pop Academy – Stage of Shadows*

Copyright © 2026 by Bluestone Books

All rights reserved.

Kannen kuvitus: Kimma Parish

Design: Katie Jennings Campbell

Suomenkielinen laitos © Karisto Oy / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54099-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

LUKU 1

Limusiini lipui kaupungin läpi kuin pilvien päällä. Ulkona tiet vilisivät shoppailijoita, töistä kulkijoita ja opiskelijoita hoitamassa asioitaan. Hana istui mukavan pehmeällä penkillä ja katsoi ohi kiitävää näkymää kuin mykkäelokuvaa. Hän mietti, että voisi tottua tällaiseen.

Vielä eilen hän oli ollut vain osa väkijoukkoa. Hän oli koulupuvussaan kiirehtinyt ohi kojujen, joista leijaili tteokbokkin, mungpapukakkujen ja mykyjen mausteisen makea tuoksu.

Tämä päivä oli aivan erilainen. Tänään oli Hanan ensimmäinen päivä kokelaana K-pop-akatemiassa. Hän tunsi äkkiä tarvetta nipistää itseään. Sen sijaan hän kuitenkin tahteli auki kirjeen, jota piti tiukasti kädessään. Kutsun. Stipendin, jonka oli allekirjoittanut itse koulun rehtori Lee Eunbi.

Hana oli lukemassa kirjettä sadatta kertaa kun tajusi, että limusiini oli pysähtynyt K-pop-akatemian eteen. Valtava koulu jökötti ikkunan ulkopuolella. Hana katseli sen kolhoa ulkomuotoa, seinänkorkuisia ikkunoita ja jättimäisiä ulko-ovia. Hänestä tuntui yhä kuin hän näkisi unta, mutta hänen hikiset kämmenensä ja tiuhaan hakkaava sydämensä kertoivat muuta. Tämä oli totta. Hän, ”salaperäinen” uusi oppilas, oli täällä, limusiinin kyyditsemänä. Tämä oli sellainen sisään-tulo, jollaisesta pop-tähteydestä haaveilevat unelmoivat.

Onneksi hän oli käyttänyt kunnolla aikaa valitessaan sopivaa asua: ylisuuret aurinkolasit, strassikoristellut lenkkarit ja koulupuvun päälle rennosti heitetty punainen bleiseri. Hän tiesi, että K-pop-akatemian sinisten koulupukujen joukossa se pistäisi silmään, mutta eikös se ollut tarkoituskin, jos haluaa tähdeksi? Asfaltilla koulun edessä, parin metrin päässä pysäköintiruudusta, oli käynnissä tanssibattle. Sen ympärille oli kerääntynyt ainakin sata kokehasta katsomaan.

Hana veti syvään henkeä ja keräsi itsensä suurta sisään-tuloaan varten.

Auton ovi aukesi, ja kuski ojensi valkoiseen hanskaan puetun kätensä auttaakseen hänet ulos. *Feikkaa niin kauan että oikeasti tunnet sen*, Hana sanoi itselleen. *Sinä kuulut tänne*. Hän otti kasvoilleen esiintymisilmeensä, astui jalkakäytävälle ja otti askeleen kohti tulevaisuuttaan.

Harmi vain, että se askel oli ennemminkin kompurointia. Kaikki tapahtui kuin hidastettuna: hänen ruumiinsa horjahti eteenpäin, ja hänen kätensä olivat valmiina ottamaan hänet vastaan mutta törmäsivätkin erään pitkän tytön selkään, jota

pitkin lepäsi vaikuttava, punainen letti. Hän puolestaan törmäsi tyttöön, jolla oli vaaleat hiukset, ja samassa hetkessä kaikki laulaja-tanssijakokelaat kaatuivat kuin dominonappulat, Hana naama edellä kasan päällimmäiseksi.

”Pois päältäni!” huusi joku aivan kasan alimmaisista töykeästi. ”Mikä teitä kömpelöitä puhveleita vaivaa?” Melkein yli-inhimillisellä voimalla töykeä-ääninen tyttö, pienikokoinen oranssitukkainen diiva, nousi pystyyn ja mulkoili muita tyttöjä, jotka vielä pudistelivat katupölyä yltään. ”Taeyang, oliko tämä taas jonkinlainen vitsi vai menetitkö tosissaan tasapainosi? Meidän pitää pystyä parempaan ja pysyä AINA synkassa.”

Taeyang, lettipäinen tyttö, pudisti päätään. ”Älä minua katso. Tanssin vain osuuttani ja koetin pysyä rytmissä. Sitteen tunsin töytäisyn.”

”Nari?” Tyly diiva käänsi katseensa blondiin tyttöön, joka näytti toivovan olevansa näkymätön. Hän pudisti päätään niin voimalla, että vaaleat hiukset peittivät kasvot.

Sano jotain, Hana käski itseään. *He arvostavat, jos otat vastuun.*

”Se olin minä.”

Se sai oranssitukkaisen tytön hehkuvat silmät mulkaisemaan nyt Hanaa ja ottamaan askeleen häntä kohti. Tyttö vaikutti kasvavan kokoa. ”Ai niinkö? Kuka sinä edes olet?”

Taeyang laski kätensä vihasen kaverinsa olkapäälle. ”Se on se likalusikka”, hän mumisi ja silmäili Hanaa.

”Miksi oikein kutsuit minua?” Hana kysyi häkeltyneenä. Hän oli kotiseutunsa suurin kolmoisuhka eli paras laulaja,

tanssija ja näyttelijä, joten hän ei ollut tottunut kuulemaan suoria loukkauksia. Tuo siis sattui (vaikka hän ei tajunnutkaan, mitä se tarkoitti).

Nariksi kutsuttu ilmestyi Hanan viereen. ”Taeyang ei tarkoita sillä mitään pahaa”, hän sanoi lempeästi. ”Hän vain toisti, mitä Soojin sanoi, kun kuulimme sinun aloittavan täällä.”

”Häinkö on siis Soojin?” Hana kysyi ja vilkuili oranssittukkaista diivaa. ”Mikä hän sitten on, puhdas lusikka?”

”Minä olen kultalusikka. Ihan kuin et tunnista minua.” Soojin pyöräytti silmiään. Sitten hän huomasi Hanan ilmeetömät kasvot. ”Voi hyvä ihme. Oletko kasvanut tynnyrissä? Etkö tosiaan tiedä, keitä vanhempani ovat?”

”En, mutta kuule: Olen tosi pahoillani, että pilasin tanssinne tai minkä ikinä. On ensimmäinen päiväni täällä. Anna minulle armoa, jooko?” Hana sanoi.

”Ole kunnioittavampi, *unni*”, Nari kuiskasi Hanan korvaan. ”Moon Soojinin vanhemmat ovat K-pop-akatemiaan kuninkaallisia.”

Ennen kuin Hana ehti kysyä enempää, tanakka silmälasipäinen nainen kiirehti ripein askelin hänen luokseen. Hän ei kaivannut esittelyä. Hän oli rehtori Lee, K-pop-akatemiaan tähtientekijä ja syy sille, että Akatemia oli ykkönen kaikkien nuorten esiintyjien unelmakoululistalla. Hänen ankara maineensa oli yhtä kuuluisa kuin hänen silmänsä lahjakkuudelle.

”Kim Hana, teitpä aikamoisen sisääntulon. Luuletko, että pääset sisäänkäynnille asti ilman, että aiheutat lisää tapaturmia?”

Hana kumarsi niin syvään, että muodosti suoran kulman. ”Kyllä, rehtori Lee. Pyydän anteeksi kömpelyyttäni.” Hana otti kassinsa kuskilta ja kiitti häntä.

”Suosituskirjeesi antoivat minun olettaa, että sinussa ei ole vian vikaa. Näyttää kuitenkin siltä, että limusiinietiketissä tarvitsisit lisäharjoittelua.”

Hana oli näkevinään, kuinka rehtori pidätteli hymyä. Ehkä hän ei ollutkaan niin kovin ankara.

Kun rehtori saattoi Hanaa loitommas tanssijoista, Soojin murisi varoituksen: ”Tämä ei jää tähän!”

Rehtori ei vaikuttanut huomaavan Soojinin heittoa vaan nojautui Hanan puoleen kuin salaliittolainen. ”Sinua ei valittu vain piilevien poptähden kykyjesi takia, Kim Hana. Taistelulajitautasi kiinnitti huomioni. Kutsun sinut luokseni myöhemmin tänään. Meidän pitää tavata kahden kesken keskustellaksemme, miten voimme käyttää erityistaitojasi hyödyksi. Luulenpa, että niitä tarvitaan pian.”

”Olen hyvin otettu, että huomasitte minut, rehtori Lee, ja olen kiitollinen koko stipendin summasta –” Hana aloitti, mutta rehtori keskeytti hänet.

”Astuttuasi sisään näistä ovista et ehkä ole enää niin kiitollinen. Nyt minun on kuitenkin palattava Moon Soojinin luo, ennen kuin hänen kiukkunsa varjo peittää koko pihan.”

Kun Hana astui suurista pariovista uuteen kouluunsa, hän koetti keskittyä hetken mahtavuuteen: nämä olivat hänen ensiaskeleensa unelmaelämässään poptähtenä. Mutta hän ei voinut olla ajattelematta rehtorin varoitusta ja Moon Soojinin, tönkeyn oranssitukkaisen diivan vihaisuutta.

Hana tiesi, mitä hänen perheensä sanoisi tässä tilanteessa. Isoäiti, *halmoni*, toteaisi: *Tuossa työssä asuu demonien tuli*. Äiti muistuttaisi Hanaa, että Soojin oli vain yksi este Hanan tähteyden tiellä. Vielä oli epäselvää, olisiko tuo diiva vai jokin muu, vielä piilossa oleva vaara hänen suurin uhkansa. Tämän Kim Hana tiesi kuitenkin varmaksi: hänen olisi oltava varuillaan.

LUKU 2

• • • • •

Hana seisoi paikoilleen jähmettyneenä koulun ovella, kun kokelaita virtasi hänen molemmilta puoliltaan sisään ja joka suuntaan. Ihan kuin kaikki muut paitsi hän olisivat kuulleet kellon soivan. Sinisiin koulupukuihin puettujen oppilaiden merestä Hana bongasi kahdet tutut kasvot, jotka lähestyivät häntä: Narin, ujon blondin laulajan, ja Taeyangin, punalettisen kovistytön. Nari nappasi Hanan laukut käteensä kohteliaasti kumartaen, ja Taeyang nappasi häntä kyynärpäästä.

”Mennään, uusi tyyppi. Me myöhästymme”, Taeyang sanoi ja kiskoi hänet väkijoukkoon.

”Myöhästymme mistä?” Hana kysyi. Hän yritti venkoilla kätensä vapaaksi, mutta Taeyangin ote oli rautainen.

”Etkö haista sitä?” Nari kysyi. Hänen ilmeensä oli kuin puhdasta onnea ja intoa. ”Tänään on ramyeon-buffet!”

Molemmat tytöt pujottelivat tungoksen läpi kokenein elkein, eivät varsinaisesti tönien ketään mutta eivät kovin varovaisestikaan. Hana päätti kutsua sitä päämäärätietoiseksi tyyliksi. ”Mitä ihmeellistä ramyeonissa on? Meillä kotona syödään koko ajan nuudeleita.”

Tytöt pysähtyivät äkisti ja toljottivat häntä. ”Ne eivät ole mitä tahansa nuudeleita!” Taeyang suorastaan kiljui. ”Niissä on tulinen suolainen liemi ja kalakakkuja ja kasviksia ja chilihiuksia ja...”

”Ja me emme pääse jonon kärkeen, jos emme ala liikua!” Nari sanoi painokkaasti. Ääni oli kovin, minkä Hana oli hänestä kuullut tulevan, ja se sai Taeyangin liikkeelle.

He puski jonon läpi ja pysähtyivät lähelle kasvavan joukon kärkeä. Heidän edellään oli kuusi oppilasta, neljä poikaa ja kaksi tyttöä. He olivat ainoita, jotka eivät näyttäneet kiireisiltä ja pakokauhuisilta. ”Miksi pysähdyimme? Miksi emme mene kärkeen asti?” Hana kysyi. ”Nuo eivät näytä siltä, että heitä haittaisi, jos menisimme niiden edelle.”

Taeyang pudisti päätään. ”Sinulla on paljon opittavaa, uusi tyyppi. Nuo ovat hopealusikoita. Ne odottavat kuningartartaan saapuvaksi. Hän menee sisään ekana.”

Hanan ei tarvinnut arvailla, kuka kuningatar oli, koska juuri silloin väkijoukko antoi hiljaisena tilaa ja tanssibattlen oranssitukkainen diiva astui sisään. ”Tietenkin. Onhan hän kulturalusikka”, Hana sanoi ja pyöräytti silmiään.

Soojin työnsi pariovet auki vilkuilematta sivuilleen ja asteli ruokalaan kuin hänelle tilaa tekevä väkijoukko olisi maailman tavallisin asia.